

Copilăria

Copilăria mea a trecut! Dar nu mai pot face nimic.... Acest lucru mă doare cel mai mult, că mi-am dat seama prea târziu cât de importantă e copilăria pentru om. Îmi irosisem ultimele clipe din copilărie căutând maturitatea și ignorând lumea minunată în care aș fi putut să trăiesc.

Copilăria mea a trecut! Nu încet, dar nici repede, ci a trecut liniștită, cu pași timizi. M-am bucurat pe cât am putut de această perioadă. M-am bucurat de primele cărți pe care le-am citit, de jocurile, de glumele și poveștile pe seama cărora ne amuzam eu și prietenii mei, de serile în care am privit spre cerul înstelat, căutând steaua mea, iar cerul era atât de departe. Acum, mare fiind, cerul mi se pare infinit mai îndepărtat.

Cei mai mulți copii sunt veseli când se văd cu un an mai mare și sunt fericiți, chiar mulțumiți, când li se spune că sunt maturi. Ar trebui să fie triști! De ce aleargă ei mereu după adolescență, după tinerețe, când „copilăria este inima tuturor vârstelor”?

Mă întristez când văd copii lipsiți de copilărie, supuși la cea mai groaznică pedeapsă: să ignore ceea ce sunt - copii. Și plâng când văd copii care se dăruiesc în neștire calculatorului, care le mănâncă viclean și rapid acești ani. Degeaba sfaturi de la cei mai în vârstă, degeaba îndrumări din partea profesorilor... Copilăria ar trebui să formeze pe fiecare om ca persoană, ca și creștin.

O copilărie fericită îmbină joaca cu școala, cu munca și cu cea mai importantă parte, credința, pentru că dacă toate acestea sunt înrădăcinate în copii, nici problemele vieții, nici o ispită nu le va putea smulge din sufletele noastre.

O copilărie fericită e pur și simplu o bijuterie pe care fiecare om o va păstra înăuntrul inimii sale, ascunsă până la bătrânețe, o amintire minunată a vremurilor trecute.

*Anamaria Gavrilovici,
cl. a VIII-a, Bosanci*

Rugăciunea unui copil

Doamne, Te rog să mă transformi într-un televizor ca să-i pot lua locul. Aș vrea ca părinții mei să-mi dea atenția pe care i-o dau lui, măcar în seara asta.

Așa cum televizorul are camera lui, sufrageria, aș vrea și eu să am camera mea sau măcar un colțisor ca să pot plânge liniștit, să pot citi, să am loc să-mi fac temele în liniște.

Așa cum televizorul are parte de toată atenția când ceva e stricat, aș vrea și eu să mi se dea toată atenția atunci când am puțină febră sau atunci când sunt obosit și supărat.

Așa cum televizorul are parte de atenția părinților mei când vin de la serviciu, așa aș vrea și eu să am parte de atenția părinților, să stea de vorbă cu mine, să le pot povesti ce mi s-a întâmplat la școală, ce am mai făcut peste zi.

Așa cum televizorul îi ține de urât tatălui meu când se întoarce obosit de la serviciu și vrea mereu să asculte știrile, aș vrea și eu să-i spun ce s-a întâmplat la școală, să-i țin de urât, să-l înveslesc cu glumele pe care tocmai le-am auzit.

Iar mama, în loc să-mi spună: „stai un pic că îndată se termină serialul”, să lase totul deoparte ca să stea de vorbă cu mine, să mă asculte, să o ascult.

Și-mi doresc ca împreună cu frații și surorile mele să petrecem mai mult timp împreună, să discutăm împreună, și nu fiecare separat să petreacă atât de multe ore în fața televizorului. Mi-ar place să cred că și eu pot să le țin de urât, chiar dacă uneori nu spun mai nimic interesant.

Doamne, nu-ți cer mult. Îți cer doar să-mi liniștesc sufletul îndurerat.

